

2011-05-11

(Ég er íftill tölvumaður og á í erfiðleikum með að senda þetta. Vona þó, að það komist nú til skila)

Til Rannsóknarnefndar Kirkjubings.

Spurt er um samþykkt okkar á prófastafundi fyrir mörgum árum.

Auðvitað er man ég þessa atburði ekki svo vel. En þó man ég, að ég var ekki í neinum vandræðum með að samþykka þetta. - Þar sem ég var Stefaníu Þorgrímsdóttur afar vel kunnugur, fannst mér ég hafa ástæðu til þess að efast um sannleiksgildi ákæru hennar, ekki síst eftir að fjölskylda hennar hafði sagt mér, að þau hefðu sent biskupi afsökunarbréf, sannfærð um að hún hefði ekki farið þarna með rétt mál. -

Ákæra Sigrúnar Pálínu Ingvarsdóttur fannst mér heldur ekki sannfærandi. Man þetta reyndar ekki svo vel lengur, en þó man ég ekki betur en að hún hafi sagt, að biskup hafi farið með hana inn í gluggalaust herbergi og læst dyrunum - „Og þá átti ég fótum fjör að launa“ - Hvernig komst hún þá út!

Hvers vegna ákæra konur karla fyrir kynferðisbrot? - Auðvitað liggur beint við, að halda, að um raunverulega sök sé að ræða. - En það þarf þó ekki að vera. Það er vel þekkt staðreynd, að stundum ljúga konur í slíkum málum, og hefi ég persónulega orðið fyrir slíku - . Ég las einhvers staðar, að það væri algengt í Bandaríkjunum, að konur heimtuðu peninga af karlmönnum og hótuðu, ef þeir létu þær ekki fá þá, að rífa fót sín og óskra á hjálp og segja, að þeir ætluðu að nauðga þeim. Á sama stað las ég, að aðrar ástæður þess, að konur kærðu karlmenn þannig ranglega, væru t.d. von um peninga, ófund, afbryðisemi, hatur, hefnd eða löngun til þess að komast í sviðsljósið.

Ég varð fljótur var við það, að Mývetningar teldu hina síðast nefndu ástæðu nokkuð áberandi í þessu máli. Um Sigríði Pálínu skal ég ekkert segja - en henni hefir þó sannarlega tekist að komast í sviðsljósið. Og nú virðast ýmsar fleiri konur melda sig - hvort sem það er nú af löngun til þess að fá bita af kökunni?

Það er athyglisvert, hvað Ólafur, þessi stóri og glæsilegi maður virðist hafa verið klaufskur í þessum málum. Árangurslausar tilraunir við ótal konur - og meira að segja ekki alltaf svo sérstaklega eftirsóknarverðar, að því er manni sýnist.

Og svo er það hin gamla undirstöðuregla í menningarþjófélagi, að hver maður skuli teljast saklaus uns sekt hans er sönnuð. Mig minnir, að það hafi verið Voltaire, sem sagði: „Ég hata skoðanir þínar, en ég er tilbúinn að láta lífið fyrir rétt þinn til þess að hafa þessar skoðanir“. Á sama hátt má segja: „Ég tel þig sekán, en ég er tilbúinn að láta lífið fyrir rétt þinn til þess að teljast saklaus, uns sök þín er óvæfengjanlega sönnuð“

Gamalt enskt málteki segir: "Right or wrong - my country!" Þetta merkir eiginlega: „Ég stend með landi mínu, hvort, sem málstaður þess er réttur eða ekki. -Það leyndi sér ekki, að ýmsar konur fylgdu þessari lífsspeki nýlendukúgaranna og töldu sjálfsagt að standa með konunum, án þess að hafa nokkra hugmynd um það, hvort þær segðu satt eða ekki!

Prófastafundurinn lýsir skoðunum sínum, en telur „ - - í alla staði eðlilegt að fela málið dómbærum aðilum“

Ég er ekki viss um það, hvort kirkjuping hafi rétt til þess að skípa þessa nefnd. – Ég tel hana ekki dómbæra í þessu máli, – Að mér sækir sú tilfinning, að þarna sé kirkjan að reyna að fórna einhverjum af sínum eigin mönnum í von um að styrkja aðstöðu sína hjá almenningi.

Ásökun dóttur biskups er óskiljanleg, bæði mér og fjölskyldu hans. Það er furðulegt, að hún skuli hafa komið með þessa ákæru eftir lát föður hennar – eftir að hún nokkrum árum áður á afmæli hans hölt um hann mikla lofræðu, sem síðar birtist á prenti. – Þetta er í rauninni fyrst og fremst ákæra á kirkjuna og biskup – og maður spyr sjálfan sig “Til hvers? – eða standa einhver öfl þar að baki, óvinveitt kirkjunni?” Ég er algjörlega ófær um að mynda mér skoðun í því máli.

En þetta kemur ekkert við samþykkt prófastafundarins..

Og það voru engan veginn „alvarleg mistök“ af minni hálfu, að taka þátt í því að samþykkja þessa yfirlýsingu prófastastefnunnar.

Hins vegar gæti það verið, að kirkjan sé að gera alvarleg mistök með því að stofna slíkan „rannsóknarrétt“ og beinlínis hefja nomaveiðar, þar sem konur eru beinlínis hvattar til þess að ákæra presta – lífandi eða dauða. Nomaveiðar fortíðarinnar hófðu til margra, sem notuðu tækifærið til þess að ná sér niðri á öðrum, jafnt sekum sem saklausum.

Vonandi verður þetta mál ekki til þess að skípa kirkju Íslands sess í sögunni við hlið hins forna rannsóknarréttar og nomaveiðaranna!

Virðingarfyllt. – Örn Friðriksson

